

Tiryandafilya

*Güneşe “ya doğ, ya da ben
doğacağım” diyen güzel!*

Efraim K.

Bu kitap Derin Düşünce Fikir
Platformu’nun okurlarına
armağanıdır.

www.derindusunce.org

Tiryandafilya, Güneşe “ya doğ, ya da ben doğacağım” diyen güzel!

İçindekiler

Tiryandafilya, başımı çok büyük derde soktun	5
Tiryandafilya, Güneşe « ya doğ, ya da ben doğacağım » diyen güzel!	7
Tiryandafilya, şairin hitabıyla sevgili, en sevgili, ey sevgili.....	10
Tiryandafilya! İtaatkânım, itimatkânım ve takdirkânım	13
Ah benim hamakat ehli ömrüm!.....	16
Yine Tiryandafilya	19
Gecenin üçü Tiryandafilya	23
Ellerin Tiryandafilya, ellerin.....	26
Evet Yoruyorsun Tiryandafilya.....	29
Gecenin sım Tiryandafilya	32

Tiryandafilya, başımı çok büyük derde soktun

Bu cümleyi güzelliğinin hatırına, muhabbetinin yüzü suyu hürmetine daha bir eğip bükebilir, beliğ bir hale de getirebilirdim ama suretine telmihte bulunmaya bile lüzum hissetmedim nedendir bilmem bu saatten sonra.

Şuaraya olan düşkünlüğüme yor yine de sen benim şairlerin sözünü tutmamı; onların her dediğine ‘başım gözüm üstüne’ diyerek mukabelede bulunmamı. ‘Cahit Sıtkı’nın hesabı’ ne yalan söyleyeyim benim de işime gelmekteydi. Cahit Sıtkı ki kendisine elfaz bahşedilen ama buna karşılık hendeseden bihaber bir çirkin adam Tiryandafilya. Onun hesaplarına göre yaşı otuz beşti ve ortasındaydı ömrün; tam on bir sene sonra öldü. Ne diyordu Sezai Karakoç hatırladın mı Tiryandafilya: *‘Hep suç bende değil, beni yakıp yıkan bir nazar vardır/Sakın kader deme, kaderin üzerinde bir kader vardır’*.

Sana hiç şiir yazmadım, yazamadım; yoksa ben de isterdim şuara ehli gibi, *‘başka bir şekle koymak her gün güzel yüzünü/ boyamak gözlerini bir yeşil bir maviye’*. Heyhat ki bu bu sanata karşı ne bir kabiliyeti ne de hakkıyla şakirtlik edecek zamanı var bu aciz kulun. Ben geldiğimde köşeler tutulmuştu Tiryandafilya. Sende de hiç merak yokmuş ki bir kere olsun sormadın, ‘o kadar şair arasında neden Cahit Sıtkı diye’. Sanatına elbette ki sözümüz yok Üstadın ama beni cezbeden tarafı onun da benim kadar çirkin olmasıydı Tiryandafilya. İkimizi de karşılaştırırsan anlarsın ki o benden bir adım önde. Buna rağmen benim de onu geçtiğim başka bir konu var ki, ben hayal kurup da masal yazmadım Tiryandafilya. Üstat ve ben, ikimiz de hakkımız ve de haddimiz olmadan bir güzele meftun olup gam dağlarına çıkıp naralar atan adamlarız yani Erdem Beyazıt’ın tabiriyle.

İşte böyle bir ortamda çıka geldin. Ev sahibinin toparlanmaya başladığını, onu götürecektür kamyonun belki de köşeden dönmek üzere olduğunu bile idrak etmekten acizdin belki. Serdin postunu başköşeye ve gözlerimin ta içine bakıyorsun Tiryandafilya. Bana çok iyiliğin oldu o günden

Tiryandafilya, Güneşe “ya doğ, ya da ben doğacağım” diyen güzel!

beri; bir sorumun da cevabını bana öğrettin ya, sana bir kere daha müteşekkirim: ‘Araf’ta kalmak ne demekmiş’ sayende hıfzettim Tiryandafilya.

Bana başka iyiliklerin de oldu ve de olmakta Tiryandafilya. Ama yazının ilk paragrafındaki iyiliğinin yerini hiçbir şey tutmayacak bu saatten sonra. ‘Kimse yok mu ?’ diye feryat figan geçen bir ömürde tam dört onluğu deviren bu şaşkına ‘lebbeyk’ deyip icabet eden tek kulsun sen Tiryandafilya. Bu saatten sonra bana dertten başka ne verebilirsin ben de bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var seni bekleyen korkunç bir rezalet Tiryandafilya. Adını dillere düşürebilirim demiştin sana; adın ki kurtuluştur ama söylememeliyim, onu da bilmekteyim ama bu yük çok ağır Tiryandafilya.

Çok da iyi bir kul olmadım ben Tiryandafilya ama kötü de olmadım. ‘Namaz kılacaksın, oruç tutacaksın, zina etmeyeceksin cennet garantisi’ diye kulağımıza üfürdüler derme çatma Kur’an Kurslarında intisap ettik ve cennete talip olduk o kadar. Cennete girersem de ne yapacağım hakkında en ufak bir bilgim de yoktu ne yalan söyleyeyim. Hiçbir planı olmadan koca bir ömrü geçirmiş adamım ben Tiryandafilya. Arabanın arkasından koşan ve araba durduğu zaman ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri olmayan köpek misali yani.

Yine de tüm bu kargaşanın, gürültünün içinde bir soru vardı ki beni hep düşündürmüştü Tiryandafilya. ‘İyi bir kul olduysam geçen zaman zarfında, nedendir dualarımın kabulündeki bu tehir?’ Ne kadar da küstahça bir soru değil mi? Bir çizginin ötesine geçmeye çalışan aptalca bir cesaretin ete kemiğe bürünmüş hali değil de nedir bu soru. Belki de ‘ağzım kurusun yok musun ey adli ilahi’ diyen Akif’ten feyiz almıştım hatırlamıyorum. Sonraları, çok sonraları bir dost sohbetinde çıkıverdi ömürlük sorumun cevabı: ‘Firavun’a her şey verildiği için dua etmek zorunda hissetmemişti kendisini hiç. Dua eden adam derdi olan adamdır, zahmet içinde olan adamdır’ demişti dostum Hafız.’

Bana verdiği ve vereceği dert için, davetime icabet ettiği için binlerce teşekkür Tiryandafilya...

Tiryandafilya, Güneşe « ya doğ, ya da ben doğacağım » diyene güzel!

Dört tane balkabağının işgal ettiği bir masanın boş kalan sol alt köşesinden yazıyorum bu sefer. Böyle buyurmuş tarlasındaki masasını işgal ettiğimiz köylü. Bildiğin bir harabe burası harabe olmasına lakin cehaletten taş kemerlerden de o nispetle uzak, ıssız bir diyar, bir münzeviler beldesi.

Sen de biliyorsun ki ‘eş-dost’ diye taltif ettiklerimizle bir arada bulunmak, en müptezel gayya kuyularına inmekle müsavi yaşadığımız günlerde. Esfeli safilin diye resmetmekte bu durumu Alem-i Lahuttan gelen ses. Yazarken ben de çok düşündüm bu tamlamayı; haksızlık ediyor muyum diye. Belki inceltebilirdim biraz daha ama, düştüğüm duruma yor sen de bu hali Tiryandafilya. Sana daha önce de söylemişim, hatırlarsın. Ben, şuaranın dediğinden pek çıkmam. Her yanında, her daim insan görmemdir o gün o beyiti terennüm etmem: *‘Arz-ı hal etmeye cana seni تنها bulamam/ Seni تنها bulacak kendimi asla bulamam’*.

‘Merak’ çok da meramımı anlatan bir kelime değil. Belki bir anahtar ama mahdut sayıda kapıya uygun bir anahtar. Ben daha çok ‘tecessüsü’ kullanmaktan yanayım. İnsanların bize karşı hissettikleri işte bu kelime Tiryandafilya: Tecessüs!

Tecessüs ki zaten tek başına hoş karşılanmıyorken tarafımdan, bir de önüne ‘aptalca’ sıfatını ekleyip de kullanıyorlar son günlerde. Muhabbet sırrına ermeyecek ve eremeyecek bu ins ve cins taifesine karşı ‘kaal’ dilini değil de ‘hal’ dilini kullanmamız gerektiğinden de sana bahsetmiştim Tiryandafilya, hatırla.

Ve yine hatırla Tiryandafilya, sana ettiğim cesurca teklifi. Ahir ömürde bir fildişi kuleye sığınmamızın hemen hemen imkânsızlığından bahis açmıştım. Çünkü bu kule gün gelip var olsa bile bu kuleye giden yolların kapalı olduğunu sen de, ben de çok iyi biliyoruz.

Sana teklifim yığınlar içinde inzivaya çekilmektir. Biz düşünenlerdendik ve sen de biliyorsun ki Tiryandafilya yığınlar düşünmez maruz kalırlar. Şimdi anladın mı neden böyle bir harabeden sana yazdığımı Tiryandafilya. ‘*sen demi hacı diyeceksin*’ yine biliyorum. ‘*Evet, bende*’ ama yine senin anladığın gibi değil. Harabede yazmakla, harabat ehli olmak arasındaki farkı anlayamayacak kadar şaşkın mı görünüyorum oradan bakınca.

Tam tersine canım benim tam tersine. Ben seni tanıyana kadar ‘*bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar*’ dizesindeki ‘tarumar’ kelimesinin anlamının derinliğine vâkif değildim biliyor musun. İşin daha da acısı, bundan senin de bihaber olmandı aslında. Yerle yeksan olmuş bir bezmden arta kalan kırık dökük bir rebaptan fazlası olmayandın sen bana geldiğinde Tiryandafilya.

Dikkat ettin mi hiç! İnsanlar seni çağırmak için, içinde üç beş harften mürekkebe bir kelime kullanıyorlar hala. Buna isim deseler de, seni anlatmak için bunun yetmeyeceğini söylemiştim sana. Hatta senin bundan çok daha fazlası olduğunu kulağına söyleyen ilk ben olmuştum Tiryandafilya. Bütün bunların üstüne, hepsinin üstüne ömrümün bu en uzun fecrinde şimdi seni ibretle izliyorum oturduğum yerden; Bu yığınlara gösterdiğin himmetin, müsamahanın neticesinde ne bekliyorsun bu kalabalıktan Tiryandafilya?

Şairi hatırla Tiryandafilya. ‘*Açma pencereni, perdeleri ört*’ diye Mona Roza’yı uyaran şairi. Bir kemik iki yerden kırılmaz der kudema. Mona’nın tutamadığı öğüdü sen tut Tiryandafilya.

Sana bir daha üç gün sonra yazacağım. Son söz olarak da ‘ki bu sözümü bir tehdit olarak algılamayı istemem’ bu saatten sonra beni kaybetmemeye bak Tiryandafilya. Seni o çöplükte, yığınlar arasında, bitap vaziyette bulduğum günü

Tiryandafilya, Güneşe “ya doğ, ya da ben doğacağım” diyen güzel!

hatırla. Seni yaşatmak için her gün okuduğum şiir ve gazelleri unutma. Benim dilimden ne dökülürse dökülsün beni dinlemelisin Tiryandafilya.

Gül ve bülbülün sergüzeşti de seni aldatmasın sakın. Üstadın dediği gibi yani: İnsan bülbül gibi şakıyamaz, dinlenmezse susar Tiryandafilya...

Tiryandafilya, şairin hitabıyla sevgili, en sevgili, ey sevgili

Bu kez kaderlerimiz kadar tezat olan sıcak bir kasım güneşinin ısıttığı münzevi bir coğrafyadan yazıyorum sana. Ve biliyorum ki sana giden yollar hala kapalı.

Bu sana yazdığım üçüncü mektubum. Öncekilere nispetle de en umutsuzu olacağını şimdiden söylemem gerekecek sanırım. Yalana hacet yok Tiryandafilya; seninle en son görüşmemizde kurduğun yüzlerce cümle arasında bir tanesi vardı ki beni ziyadesiyle yaraladı. ‘Bu işin nereye kadar gideceğini’ sorduğumda sana ‘gittiği yere kadar’ diyerek, farkında bile olmadan beni yerle yeksan ettiğin o meşum cümle Tiryandafilya.

Yaşadığımın kesinlikle bir deja-vu olduğunu, az sonra sana anlatacağım eski aşklarımın bahsinde de göreceksin, bundan emin ol. Sırf vefa uğruna, onlardan bahsederken uyuşmuş dimağıma da güvenmek istemiyorum. Çünkü hafızama güvenerek bir takım hükümlere varmak beni onlara karşı insafsız hükümlere sürükleyebilir Tiryandafilya. En neticede, hiçbir faydalarını görmesem de onlar benim takdirkârlarımdı, bunu sana da anlatmıştım, hatırla Tiryandafilya.

Onlar ki hiç birine ama hiç birine kasaba tüccarı zihniyetiyle yaklaşmadıklarımdı. ‘Tüccar’, kelime olarak belki de burada olmadı, yakışmadı. Ama ben ne hakça bir ticaretten yana olan bir tüccar olabildim bu hayatta, ne de verdiğiinden fazlasını isteyen bir tefeci Tiryandafilya. Aşk limanımın her metrekaresinin batıklardan oluşması da bu yüzdendir zaten. Hesapta sahip olduğum belagatle ben ateş olacaktım, onlarsa birer pervane; kanadı her ateşe çarptığında ateşe biraz daha yaklaşmak için çemberi daha da daraltan pervaneler olacaktı çevremde. Oysa ki gelinen noktaya bakar mısın; elde kalan üç şey; münzevi bir limanda, sebep olduğu batıkları seyreden bir meczuptan başka bir şey yok. Veyl olsun, hem de yüz binlerce veyl olsun böyle bir ömre Tiryandafilya.

Beni terk edip giden, hem de ancak eski Fransız edebiyatında rastlanabilecek fahişelere taş çıkartacak kadar ahlaksızca, pervasızca terk edip giden eski sevgililerim benim. Belki çok güzel bir adam

değildim, Cupid’in dudakları kadar kıvrımlı dudaklarım da yoktu benim, sizleri kor dudaklarınızdan öpecek, Aryas’ın oğullarının doğduğu çağdaki yıldızları betimleyecek kadar belagateyse hiç sahip olmadım, olmam da mümkün değildi. Ama her şart altında ben sevmeye değilse bile, beklenmeye değer bir adamdım benim eski sevgililerim.

Her birinizin seçtiği rezilce hayatlarınızdan rücu etmeniz için bekledim yıllarca yağmurun altında. Kimisi rahmet dedi, kimisi de gökler ağlıyor dedi ama ben sebebini hiç merak etmedim bunun eski sevgililerim. Sebep; hiçbir zaman sırrına eremediğim makûs bir talihti benim için. Sizler için bir sebebin sırrına ermeye çalışmaksa, bugün daha iyi anlıyorum ki beyhude yere harcanan bir gönül ve ömür yorgunluğundan başka bir şey değilmiş. Evet, evet; artık yağmurun altında sizleri bekleyen bir aşığınız yok. Size o prestiji vermeyeceğim bu saatten sonra emin olun. Başta söylediğimi, ortada yine söylüyorum: Biriniz, ikiniz değil hepiniz ama hepiniz karakterlerine ancak romanlarda rastlanabilecek fahişelerden öte değildiniz benim için. Karakterleri Balzac’ın ya da Hugo’nun ya da benim betimlemem arasında hiçbir fark yok. Onları yazdıran saikleri bilmeme imkan yok ama benim bunları kustumam için parmaklarını boğazıma sokanlar sizlerdiniz.

Onlara karşı nefretim emsalsizdir Tiryandafilya. Bugün belki sen bundan korunmuş olabilirsin ama bu yarın sana da fahişe etiketi asmayacağım anlamına gelmiyor. Sana söylemiştim, bunu da hatırla Tiryandafilya; sana yüzlerce şiiri bir kerede okuyan ve şairin eliyle gösterdiği her güzeldeki güzelliği sana yakıştıran da bendim. Ve son olarak Tiryandafilya, bir şairin yanında durmanın, bir kadın için korkunç bir eziyet olduğunu sana ilk muştulayan da benim. Senden hiçbir şeyi saklamadığım gibi beni terk ettiğin anda yirmi sene sonra başına gelecekleri de bugünden söylüyorum.

Onlara hak etmedikleri değerleri atfeden de bendim, bir put yapıp başköşeye oturtan da bendim. Ama bunu da unutma Tiryandafilya; her putperest, eski sanemlerine karşı son derece müsamahasız oluyor. Bu cümleyi, benim kulağıma ilk fısıldadıklarında hiçbir şey anlamamıştım. Bunu sana yazmamın sebebi Tiryandafilya, gün gelip lakabını ‘dilber’ koyduklarında bana alınmaman, gücenmemen içindir.

Yaptığı putu karnı acıktığında yiyecek kadar sanemine gevşek bağlarla bağlı bir Halife Ömer olmak isterdim mesela. Ya da Peygamberlerden İbrahim olanın şeriatını kabullenmek isterdim putları kırmak konusunda. Gel gör ki Tiryandafilya her ikisine de o kadar uzağım ki kabiliyet konusunda, sözle telafisi mümkün değil bu halin. Muteber bir Müslüman olmak, zor ve meşakkatli bir yol olduğu içindir ki ben daha çok râm olmanın, kul olmanın yoluna girdim. Yine de kadim zamanların putları ve o putların çevresinde dönen dünyayı gözümün önünden hiç ayırmadım Tiryandafilya.

Bütün putları elindeki baltayla kırıp, döküp, yerle yeksan ettikten sonra yine aynı baltayı en büyük putun boynuna asan İbrahim Peygamber’in hikâyesini bildin mi Tiryandafilya? Kendisine bu durum sual olduğunda da en büyük putu işaret ederek, ‘balta onun elindeyse, neden ona sual etmiyorsunuz?’ diyen İbrahim’i.

O kişidir ki, ateşe serin ve koruyucu olması hakkında emir verilir ve gülşene döner dört bir tarafı. Ateş onda yakacak hiçbir şey bulamıyor; işte İbrahim olmak da budur Tiryandafilya. Sana her daim eski aşklarından bahsetmem küstahça bir böbürlenme kaygısından değildir bunu bilesin. Sen gençliğinle,

Tiryandafilya, Güneşe “ya doğ, ya da ben doğacağım” diyen güzel!

pervasızlığıyla ve de çokça güzelliğiyle istediğin an ve zamanda ve de mekânda üç yüz evlik köyü takıp saçının tellerine, gezdirirsin mezarlıkta için titremeden, bilirim.

Ama sen şunu da bil ki Tiryandafilya, bir erkek eski aşklarından bahsediyorsa yalnızlığındandır. Yoksa sen öksürürdün sonbaharda yasından, ben hasretimden kendimi dağda bulurdum günler geçer giderdi. Ben öyle yapmadım Tiryandafilya; şimdi bütün eski putlarımı kırdım ve elimdeki baltayı da senin boynuna astım.

Ve şimdi Tiryandafilya, sana ne menem âşık olduğumu bilen cümle harabat ehli aynı soruyu soruyor: Sana tüm kadim putlarını kırdıran kim?

Ateş beni yakmaz bu saatten sonra ama sen neden susuyorsun Tiryandafilya?

Tiryandafilya! İtaatkârim, itimatkârim ve takdirkârim

Bir konuda hakkını yediğimi düşünüyorum; sana olan sevgimi, aşkıma, ya da dilimin dönmediği, bunun adı her neyse işte onu sana çok mu sıradan zamanlarda ve mekânlarda söylüyorum. Sen havadaki nem oranından bile bahsederken seni sevdiğimi söylüyorum; gülüyorsun ve çocukluğuna rağmen çocukluğuma veriyorsun. Aşk, gerçekten de insanı nasıl da aptallaştırıyor, alışkanlıklarını, düzenini çift taraflı değiştiriyor.

Tiryandafilya, bana yıllar önce ezberlediğim şiirleri tekrar öğreten kadın.

Dün sabaha karşı oturduğum izbeden bulutların alışıldandan daha hızlı hareket edişini izlerken aklıma düştü bu fikir. Sana olan sevgimi ilk defa nerede söylediğimi hatırlamıyordum. Bu duruma belki de bir kutsallık atfetmem gerekiyordu, bilmiyorum. Neden düşünemedim, nasıl atlardım bu güzel ana daha da bir güzellik katmayı bilmiyorum. Her zamanki gibi cehaletime ver canım benim. ‘Nerede söylemeliydim’ sorusunun tek bir cevabı vardı oysa ki; Anneannemin mezarına gidecektik ve sana orada, bir ölümlünün mezarı başında söyleyecektim sevdiğimi ilk kez. Kendisi ki hürmet ettiğim insanların en başında gelir. Ölmesi, bu mahalleyi terk edip de diğerine taşınması benim için hiçbir şey değiştirmede. Anneannem öldü ve kurtuldu. Benim hiçbir şeye cesaretim yok; daha da doğrusu eceliyle ölmek dışında inançlarım bana başka bir seçenek bırakmıyor. Süreci yasal çerçevede hızlandırmak adına çokça sigara içiyorum hepsi bu Tiryandafilya.

Sen de biliyorsun kötü bir hayatım var. Annem dışında beni sevmeyen bir sürü birinci, ikinci, üçüncü dereceden eş, dost, yakın ve onun da üzerine benim kendilerini yakın olarak görmediklerimden müteşekkil bir yığınlar manzumesi. Eyyüp Peygamber’in atıldığı gübre yığnında ikamet etmeye mukim bir zavallı. İki büyük farkım var ki ondan, diğerlerini saymaya hacet bırakmıyor; ilki bir

peygambere haiz olan hasletlerin hiçbirine sahip olmamam, diğeri de onun kadar çetin bir sınava hiç tabi tutulmamam.

Kısaca beni sevmeyenlerle benim sevmediklerimden oluşmuş bir yumakla sarmaş dolaş olmuşuz. Kendimi sevdirmek fikri en baştan ahmakça zaten. Hoş, insanların hayatını kolaylaştırmak, ellerini rahatlatmak adına elimden geleni de yaptım. Onlara, beni mağaramda terk etmekten başka yol bırakmadım. Oysa ki isterdim bir mürşidin çıkmasını ve beni demir gibi dövüp şekil vermesini. Belki de bana samimiyetle kucak açmaya çalışanlar da oldu ama hepsine karşı birer kirpi oldum. Kim niye katlansındı ki benim gibi birine. Ya da ne gibi başka göz kamaştırıcı hasletlere sahiptim? En son senin yanına gelirken cebimde sigara param bile yoktu, bunun üstüne sen de biliyorsun ki güzel bile değilim. Tüm bunların üstüne insanlarla arama ördüğüm Hadriyan duvarını koyarsan göreceksin ki kamu âlem günahsız, cümle kusur hep bendedir.

Dost canlısı hiç olmadım, olamadım; aynı dili konuşamadığımız insana selam bile vermemek için yolumu değiştirdim, selam almak gereksiz bir ameliyeden öteye geçmediyse farzı çiğnememek için olmuştur benim için. Uzatmaya gerek yok; kim, beni, niye sevsin ki? Ömrü boyunca muhkem bir duvarın arkasından insanlarla konuşan ve ancak eşine İblis’te rastlanacak kadar bir kibirle donatılmış bir ölümlü. Bana süre de verilmemişti oysa ki kıyamete kadar İblis’e verildiği gibi. Karım da dâhil olmak üzere bu duvarın arkasına geçmeyi ‘sayemde’başaran tek insansın. Karşısında üryan kaldığım, gönüllü soyunduğum, kırk yıllık kirli libaslarımdan azat olduğum tek insansın Tiryandafilya. Bunu nasıl başardın ve daha da doğrusu neden başardın; geçen süre zarfında sorulması gereken ve izaha muhtaç olan bir soru benim için. Cevabını senden beklemek gereksiz bir ameliye bu sorunun, biliyorum. Yarını olmayan bir aşkın bugününü yaşamak benim için de kâfi.

Bu kadar eksiği olan bir insan ancak bir şeye gebedir; ‘kahraman yaratmaya’ Tiryandafilya. Ama gerçek bir kahraman yaratmaya. Öyle diyor ustaların ustası: ‘Don Kişot olun. Hürmet ettiğim tek adamdır. Kaybedilmiş bir davanın ancak bu kadar fedakâr bir kahramanı olabilir. Öyle görmek ve inandırmak ihtiyacında. Dünya Şanso Panso’larla dolu’.

Kahramanlık tahayyülün ne kadar da yanlışmış değil mi? Yine de Alatrıste’yi de tanımış olmasını isterdim Usta’nın. Don Kişot, en hafif tabirle kafasında üç tane tahtası eksik olan bir çılgın. Alatrıste’ninse sadece akli başında. Beş para etmez bir adam Alatrıste. Kılıcını, boynuzlanmış kocaların, parasını kurtarmaya çalışan tefecilerin, fahişelerin hizmetine sunmuş bir kiralık katil, bir paralı asker. Lutherçilerle savaşıyorlar ve bir avuç kadar kalıyorlar. Düşmanınca sadece atları bile onlardan kat kat fazla. Düşman Komutanı razı gelmiyor bu cesur adamın ölmesine. O da bilmektedir ki kahraman dediğin mantar gibi bitmez toprakta. Kendisinin cesaretini övdükten sonra teslim olmasını ya da çekip gitmesini ister. Kabul etmez Alatrıste ve üzerine gelen düşmana yalın kılıç saldırır.

Kahraman olmak için hiç şansım olmamasından sebeptir benim, kendim gibi eksikleri olan adamların peşinden gitmem, izlerini her daim takip etmem. Belki de tüm o İnkılâp Tarihi derslerine rağmen Atatürk’e içimin ısınmamasına sebep onun bu kadar renksiz, düz ve eksiksiz bir satır olmasındandı. Ama sonradan öğrendim onun da diğerleri gibi bir kahraman olduğunu. Fikriye verem, Lâtime de münzevi bir kanser oluyor. Tecelli, kendi de alkolden ölüyor. Kötü bir hayat ama bir kahraman için de bir o kadar tutarlı.

Tiryandafilya, Güneşe “ya doğ, ya da ben doğacağım” diyen güzel!

Kitaplara gömdüm yine kendimi, bir de Allah’a sığındım. Neresinden tutarsan tut bir köpek tabiatı benimki. Her zoru gördüğünde koşarak sahibinin kucağına atlayan bir köpeğin sadakati ne kadar geçer akçedir. Oysa ki köpek sadece sahibine sadıktır, kendi cinslerine değil. Kendi cinslerimden kaçtığım için, onların bitmez, boş sohbetlerini dinlememek için kitaplara ve Allah’a sığınıyorum. Sonra da insanlara ayaküstü verilen vaazlar; namaz kılmak günde beş kere öz eleştiri vermektir falan filan. ‘Bir ay önce neden öz eleştiri vermiyordun’ diye soracak bir ahmak bile yok etrafımda.

Beni kahramanın olarak gördüğünü söylerken aynı zamanda eksiklerimi de söylüyorsun Tiryandafilya. Benden kahraman olur mu? Elbette ki olur. Çünkü beynimde, bedenimde, her zerremde o kadar çok eksik taşıyorum ki kahramanlık ancak bana yakışır.

Bulutlar Tiryandafilya, bulutlar...alışıldandan ne kadar da hızlı hareket ediyordu değil mi?

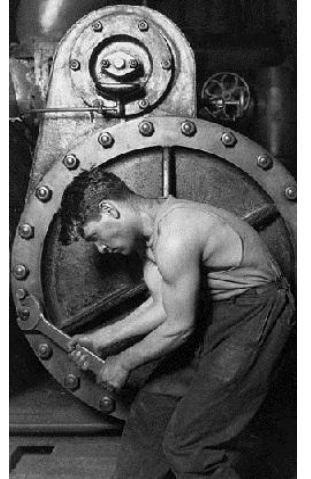
Ah benim hamakat ehli ömrüm!

Ömrüm ahmakça deja-vuler yaşamakla geçiyor ve fazla zamanım yok. Yolda gördüğüm zaman selam vermekten imtina ettiğim insanlar arabulucu rollerini yerine getirmek için gelip gidiyorlar. Haklı oldukları nokta şu; hayat gerçekten insana birbirinden değişik rolleri sunuyor oynamak için. Kişinin karakteri, istidadı oranında da hayatta aldığı roller azalıyor veya artıyor. Benim kismetime düşen bu oyuncular arasında en yeteneksizlerin benim payıma düşmesi.

Bu taksimatı, kim yapmış, hangi kriteri koymuş da bu kendim gibi hamakat ehlini benim namı hesabıma seçmiş ben de bilmiyorum. Benim anladığım bir şey varsa bu taksimi kurt yapmaz kuzulara şah olsa. En yeteneklisinin evli, mutlu, çocuklu olduğu bu karakterler gelip gidip bana akıl veriyorlar. Onlarla çay içip, renginden hoşlandığım kek kalıbında imal edilmiş keklerin tadına bakıyorum. Uğradığım ziyanın telâfisi mümkün değil; Okumaktan geçtim, gözlerimi dinlendirsem kâfiydi ama ona bile müsaade yok.

Ömrünü, orta yolda geçiren adama küfretmekle geçiren birine orta yolu tavsiye ediyorlar. İtibarımın sıfırlandığını biliyordum ama yazdıklarımın da hiç okunmadığını öğrenmek bugünlere nasipmiş Tirandafilya. Cemil Meriç ‘ Fransa’da komünistim diyen bir adama aldığı risk ve çektiği çile sorulur. Cevap gelmezse gülünür geçilir’ diyor. Orta yolu benimseyen sarsak, beyinsiz karakter de budur işte; hiçbir risk almadan, yıldızlarla kaydırac oynamayı düşleyen adamın alnının çatına vurup düşürmeyi marifet zanneder.

‘Yol ortasında yemek yemeyin’ der İslam Ahlâkı. Arkasından da gerekçesini söyler: Döktüğünüz kırıklara yerde sürünen, yaşayan cümle nebatat gelir de insanlar, hayvanlar onları ezer, öldürür

bilmeden. Tam olarak tarif etmiş, söze mecal kalmamış. Aklınca kurtuluşun orta yolu bulmakta olduğunu söyleyen şahsiyetin idrakine gülmek istiyorum ama onu da beceremiyorum. Sonra onunla oturup futbol konuşmak zorunda kalıyorum. Daha doğrusu hiç de arzu etmediğim bir monologa muhatap oluyorum. Bütün bunlara sebep de ziyadesiyle benim; yol ortasında döktüğüm eteklerimdeki kırıntılara koşan bu karıncaları, çyanları, akrepleri ben çağırıyorum büyük oranda. Onları zamanında envanterimden düşmediğim içindir ki her biri birer bilirkişî edasında teşrif etmekte zaten dar olan zaman daireme.

İfrat ve tefrit bir kulun en tabii hakkıdır ama orta yol insanının bununla da ilgisi yok. Özendiği kim varsa bu organizmanın tefrittedir, acıdıkları da ifratta. Orta yol, elest bezmine bile geldiği şüpheli bir kalabalık yığın. O yüzden kimse tanımaz kendisini, kimseyi sevmez, ama kendi gibiler çok olduğu için herkes onu sever. Çiftleşmesine sebep iki kişilik yatağı olduğu içinse aile kurmasına sebep de dört kişilik yemek masasına sahip olmasıdır. Gece uyur, sabah işe gider, akşamı kek yer çayla beraber. Dişlerinin arasına kaçan kırıntıları diliyle temizleyen bir adamdır o. Okuyarak, düşünerek, tecessüs ederek vücuda getiremediği aklını sonra gelip sana satmaya çalışır.

Bu küçük adamlar suçluyu buldular; suçlu senmişsin tiryandafilya. Oysa ki senin varlığını iliklerinde, hücrelerinin her zerresinde hisseden benden başka kimse yok ki! Tiryakiliğin korkunç bir musallat, ne esrar ne de sigaraya benziyor, müsavisi yok. ‘Bu mektuplarda anlattığın kadın gerçekten ben miyim’ diye sorman da belki de bu yüzden bana. Mükemmel değildin ama mükemmele yakındın. Çünkü mükemmel tekâmüle aykırıdır. Her zaman ayakaltındasın ama aynı zamanda da başımın üstündesin. Her yerde köşe bucak arayanlar bulamıyorsa, buna sebep daha önce kimsenin bakmaya yeltenmediği yere saklamamdır seni. Akılla arayarak bulmak kabil değil seni Tiryandafilya, bunu bilmiyorlar. İkimizin ortaya koyduğu, bu ortada, aşikâr oynanan oyunda ikbale giden yolun sırra sadık kalmaktan geçtiğinden bihaber insanlar bunlar.

Çok kadın sevdim Tiryandafilya. Açık denizlerde gezen basit bir kayıktım ve gördüğüm ünlü ünsüz, derin sığ, güzel çirkin ne kadar liman varsa girmek istedim. Basit bir kayıktım ve kendim gibi basit bir limandan aldığım davete icabet ettim. Bütün evliliğimin hülasesi bu. Sonraki yirmi senede de liman aynı kaldı kayak devasa bir gemi oldu. İlkel limanın elindeki imkânlar, o gemiyi o köhne limanda tutamadı, tutamazdı. Geçen son yirmi yılın özeti de bu. İhtirasın alamet-i farikası keşiftir, bunu anlamaktan bile acizler Tiryandafilya. Belki kötü bir kâşifim; ömrümce her tarafta aramak ama bulmamak asla seni kötü bir deneyimdi benim için. Seni bulamadıkça Allah’a yaklaştım. ‘Beni kimsecikler okşamaz madem, öp beni alnımdan sen öp seccadem’ diyen şaire kulak verdim çokça. Sonra yine aramak seni, ‘suda, rüzgârda, kuşta senin sedanı duyup/ seni beyaz çiçekli dallar içinde sanmak/ Vuslatın rüyasını görmek üzre uyuyup/ Hasretin azabına ermek için uyanmak’ diyen şairleri dinledim ama hep aradım seni Tiryandafilya.

Benim bir ömür harcıyıp, arayıp ta bulduğumu şimdi el yordamıyla keşfe çıktı bir alay kör ve ahmak sürüsü. Onlarca körün kafileler halinde gelip bir fili tarif etmesinin sergüzeştinden başka bir şey değil hâsıl olan manzara. İnsanlarla bir duvar arkasından konuşuyorum, içeri davet etmeme imkân yok çünkü her yeri çok dağıttın Tiryandafilya. Buna rağmen insanların destursuzluğu yüzünden tüm hayatım, tüm gizleme gayretime rağmen en pespaye kerhanenin kapısı muamelesi görüyor.

Kaçıp gitmeyi ciddi olarak bir münci gibi görüyorum bugünlerde. Sen de dâhil kimseye ihtiyacım yok; rasyonel bir etkileşim değildi yaşadıklarımız. Buna bir de benim her sevdiğini putlaştıran ilkel tarafım eklenince seyrine doyulmaz bir temaşa oldu. ‘Tiryandafilya’ artık yavaş yavaş sen olmaktan çıkıyor canım benim. Kendini bana açmaman kurtuluşun değil, belki de felaketin olacak söyleyeyim. Diğerleri gibi çok küçük hesaplarla, Harpagon gibi geliyorsun bana. Seni dün de uyardım, yine uyaracağım. Yanılırsan ellerin yüzün çatlayacak, dudakların paramparça olacak; onu da söyleyeyim.

Erdem Beyazıt diyor ya: ‘İsyan şiirleri bilirim sonra/ Kelimeler ki tank gibi geçer adamın yüreğinden/ Harfler, harp düzeni almıştır mısralarında...’

Tiryandafilya için öyle bir ordu kuarım ki kelimelerden, ‘gıpta’ kelimesi içine düştüğün hali anlatmakta kifayetsiz kalır. Gerçek olan sen, yarattığım gölgene râm olursun söyleyeyim Tiryandafilya. Oduncunun hikayesi hani, bilirsin; oduncu her akşam cinlerden, perilerden bahsedermiş de bir gece gerçekten peri görünce nutku tutulmuş ya, işte öyle bir şey. Zülfünün yay gibi kuvvetli çelik telleri nispetinde sana karşı aşkım var, ihtirasım var. Ama yine de gün gelip de gölgenle mücadele edecek kadar kendini rüsva etme Tiryandafilya.

Senden önceki hiçbir kadın tarafımdan böyle sigaya çekilmedi Tiryandafilya. Sen benim tüm aşklarımın raporusun, tüm aşklarımın hülasası, ana fikrisin Tiryandafilya. Senden öncekiler ya masadan kaçtı ya da onları masadan ben kovdum. Şimdi benim tüm bu kaybolan yıllarımın hesabını vermek de sana kaldı. Sevdiğin başka bir erkek olmasına rağmen bu yola girmen için de seni zerre kadar zorlamadım, bunu da biliyorsun Tiryandafilya. Duvarımın arkasına dolanman için sana elimden gelen tüm kolaylığı gösterdim. Bu asla senin marifetin, el çabukluğun, kahredici, tahrik edici, tahkir ve de tezyif edici dişiliğinle olmadı. Senden önce gidip, tüm kapıların kilidini senin için açan irade bendim. Orada beni çırılçıplak gördüysen benim sayemdedir.

Şimdi dürüstçe oynayalım o zaman. Ama unutma Tiryandafilya; ihanet ilgi çekse de hain sevilmez...

Yine Tiryandafilya

Dün gece en son oturduğumuz o mermer masanın başında uzun süre durdum az önce. Geceki o fırtınadan ve yağın vahşi yağmurdan sebep tarumar olmuş oralar. İkimizin oturduğu o iki tahta sandalyeye baktım ve ne şekil oturduğunu, neler konuştuğunu, nelere güldüğünü, ne zaman kalktığını tekrar hatırladım. Diğer oturanlar mı? Hafızamda hiç yer etmeyen suya yazılmış yazılar onlar. Gelişlerinin manasız, gidişlerinin farkında olmadıklarımından bahis bile açmak beyhude bir ameliye benim için. Onların orada nasıl alçakça bir merak için olduklarını anlamayacak kadar ahmak mıyım? Neyin peşinde olduklarından imanım kadar eminim; Ama onların hisselerine düşen bu hayatta koskocaman bir hayal kırıklığı. Adına aşk dedikleri şeyin, etin ete hasreti olduğundan bile bihaber bir tayfa. Onların benim gibi, güzelliğini tasvir edebilecek, yollarına güller serecek, her şeyden öte, melekiet gerektirecek bir aşkla yoğrulacak tıynetle olmadıklarını sen de biliyorsun, ben de biliyorum Tiryandafilya.

Her şey ama her şey burada, bu saatte secde etmekteler güzelliğinin hürmetine biliyor musun; cicifilalar, kasım patları, bir de annemin deyişiyile yağmurdan bitap düşmüş küçük orospular. ‘Böyle çiçek ismi mi olur’ derdim anneme, mahcup mahcup gülerdi.

Bizi ağyardan saklayan dutun da yaprakları dökülmüş, ya buna ne dersin. Ben dâhil Tiryandafilya ben dâhil, mermer masa, kahverengi tahta sandalyelerimiz, cicifilalar,

kasım patları, hem küçük hem de orospular, yaprakları dökülmüş dut ağacı, tüm aşınası olduğumuz yüzler yani, herkes burada.

Sen yoksun sadece fecrin bu saatinde Tiryandafilya. Derdim, yokluğun da değil bilesin; beni yakan, yıkan bu saatte nerede ve kiminle olduğunu bilmek. Yanisi şu ki yine şairin dediği gibi; bugün Pazar ve ben seni çok özledim.

Sana yazmak, yazmaların en güzeli. Bunun da sebebi muhatabımın sadece sen olman. Hiçbir aşğın, maşukuna ithaf edemeyeceği satırları karalamak, sadece ama sadece sana yazmak, yazmaların en özeli. Beni sevmenden, gözlerimin içine bakmandan, beni dinlemenden de öte bir güzel huyun var ki seni eşi menendi olmayan bir kadın yapıyor nazarımda: Benimle aynı dili konuşman Tiryandafilya.

Seninle okumuştuk, hatırla Tiryandafilya; Sartre’ın sevgilisi S. De Beauvoir’in o güzel sözünü hatırla: ‘İnsan kadın olarak dünyaya gelmez, zamanla kadın olur’ diyordu. Erkekliğin ve onun edebiyatının en kesif bir şekilde yapıldığı bir dünyada bir vaha gibiydi bu söz değil mi. Onca yıl önceden gerçeği haykıran, yalanını insanların yüzüne vuran bir isyan, belki bir çığlıktı bu; belki de adından da büyük bir kadının haykırışı.

‘Kadın olmayı bana sen öğrettin’ sözünü senden duymak, bahsettiğin aşktan da büyük bir lütuftur nazarımda bilesin. Sana giden tüm yolların daha ilk günden kapalı olması sebebiyle, elimizde avucumuzda kalan iki sermaye vardı bildiğin gibi: Kaal dili ve hal dili.

Kaal dilinde seni nasıl sevdiğimi şuaranın şahadetiyle şiirlerle, gazellerle anlattım. Her sabah bahçelerden gül çaldım geçtiğin yollara bıraktım. Bir günden bir güne, mor sümbüllü bağı olmadığından sebep, yârine ‘zemheride gül bulamam’ diyen şaire iltifat etmedim. Her yolun kapalı olduğu imkânsız bir aşkta intisap edilecek tek şeriatın, yani ketumiyetin müntesibi oldum önünde. Bunu da unutma Tiryandafilya, hatırla her zaman.

Ve bir kere olsun aşkını bana ağız dolusu ikrar edemeyen sana nispetle, sana olan aşkımı tekrar etmek keyfiyet oldu benim için. Beni dehşete düşüren taraflarından biri de bu işte; Bazı yönlerinle çok sıradansın. Pis bir yosun olarak o kayaya yapışarak yaşamak istiyorsun. Gözünü o kayadan ayırmıyorsun; etinle, dilinle, gözlerinle, vücudunun her kıvrımıyla, denizler altındaki binlerce fersah derinlikteki

o herhangi bir kayadan bir kayaya o kadar kul olmuşsun ki, suyun üzerindeki güneş bile gözünü kamaştırmaya yetiyor. Tanımamışsın Tiryandafilya tanımamışsın; ne sevenini kahredici bir sadakatle tutunmuş olduğun kayadan başka bir tutacak dalın olmuş ne derin denizlerde başka bir güzelliğe meftun olmuşsun ne de güneşe çıplak gözle bakmışsın bu en güzel çağına kadar. Çıplak gözle bakmaya cesaret edemediğin o güneşe gün gelir de yaklaşırsan yanacaksın. Pervane nedir ki senin yanında? Unutma bu kehanetimi de Tiryandafilya.

Seni anlatmak için şiirler söylemek, bercesteler düzmek, elimle seçtiklerimi ayaklarının altına halı edip sermek senin sandığının aksine bir aşkın ifadesi değil, bir hakkın, bir itibarın iadesidir Tiryandafilya. Haddim olmadan durumdan vazife çıkardığım için de beni affet Tiryandafilya. Niyetim sevdiğin o erkekle aranda niza çıkartmak, açılmayan yolları zorlamaya çalışmak, daha da kötüsü yoldan çekilmesini istemek değil. Ama beni de anla Tiryandafilya; ben aklım erdiği günden bu güne kadar, çöpte bulduğu inciye, bir avuç darıyla takas eden o ahmak horozdan nefret eden adamım. Sense Tiryandafilya benim için, peygamberlerden sonra tanıdığım en büyük ikonaklastsın.

Sana sahip olan erkeğe gıpta edilmez, ancak haset edilir. Beni deli eden, kıskançlıktan kudurtan ‘ki sen bunun farkında bile değilsin’ hoyrat ellerin bağında bağlar bozmasıdır. Ama ben her halimle, lisanı halimle güle aşık bülbül olmaya yemin etmişim bir kere. ‘Gül yağını eller sürer, çatlasa bülbül’ diyorsun gülerek, bunu da biliyorum. Ama sen de şunu bil Tiryandafilya; ‘Gül benizli sevgiliyi saramaz insan/ yüreğine diken batmadan, vurulmadan/ Kim bir sevgilinin saçına dokunabilmiş/ Tarak gibi diş diş, didik didik olmadan’. Dert de senden gelecekse, hoş gelmiş o vakit Tiryandafilya.

Başımızın üstünde dönen felek, ay ve yıldızları düşün ay yüzlüm. Sana olan çaresiz aşkımı anlatabilmek için, yine aynı senin yoluna o gülleri bir deren var, bir seren var, hepsinden öte o gülleri sana bir veren var sabahın ta o ilk fecrinde. Tüm iyi insanlar iyi atlara binip gitseler, yeryüzü boşalmış olsa da habersiz olsak, güneşe göç olsa ve kalan biz olsak, sana yine ancak bir tane gül veren olacak. O da ben olacağım. Dününde olamadığım için pişmanlığımın tarifi yok lügatte. Tüm çabam bugününü dünden güzel eylemek adına. Yarına gelince; yarınlardan endişem olsaydı bu ıstırapı sürdürmeye ne gerek vardı.

‘Bu kadar çok mu seviyorsun’ diyeceksin yine, bunu da biliyorum. Evet, çok seviyorum hem de. Kaal dilini bunca kullanmama rağmen, aynı soruyu tekrar tekrar sorman sadece benim biçareliğimden, yetersizliğimden kaynaklanmakta bunu da biliyorum. ‘Dili yok kalbimin bundan ne kadar bizarım’ diyen şairi bile anlamak, ancak seni tanıdığım günlere tesadüf ettiyse, bunu her zamanki geç kalmışlıklarına yor Tiryandafilya. Hatalarım, cehaletimden vesselam...

Aslına rüçû et Tiryandafilya aslına. Sen, tanıdığım kadınların içinde kadın olarak doğmuş bir kadın değilsin belki. Belki sen de bir lâyemut değilsin ama en azından benden sonra da yaşayacağın için bir lâyemutsun. Senin başına gelen kimsenin başına gelmedi bu gök kubbe altında. Korkunç bir büyücü tarafında esir alındın ve bir yosun gibi o taştan, kayadan varlığa yapıştırıldın. Sana yaklaşabilmek için, elde edebilmek için hiçbir çaba harcamamışlar Tiryandafilya. Aynı yoldan geçen herhangi bir hoyrat bağbanın eliyle koymuş gibi bulduğu bir gülsün sen. Bana tesadüf edememene gelince; kaderin üstünde de bir kader var Tiryandafilya. Maruz kaldığın ve sadece tesadüflerin yettiği bu katliama herkes seyirci kalırken, sana güneşi, ayı, cümle feleği ve onların hikâyelerini anlatmak da bana kaldı.

Bu saadet de bana fazlasıyla yeter...

Gecenin üçü Tiryandafilya

Ölümcül bir soru var; okuduklarımızla yaşadıklarımız, özendiklerimizle kendimizin arasındaki uçurumun büyüklüğü neden bu kadar derin?

Oyun oynamayı seviyoruz; iki kişilik dünyevi bir aşktan bahis açmak amacıyla yazdığım alelade bir cümle olsun diye söylemiyorum bunu. Genel olarak, biz insanlar olarak oyun oynamayı seviyoruz. Kendini dev aynasında gören çocuğun ukalalığı biraz yaşadıklarımız. Bizimki çok daha çapsız, bir o kadar hadım bir ameliye çokça zaman. Geçtim aynanın devliğini, kendi cüceliğimizi görmemek için, ayaklarının altına kitap koyan hokkabazın tıynetine sahibiz. Şuara ayaklarımızın altında aşkımızı anlatmak için bazen, kimi zaman da Mevlâna’yı yedekliyoruz kendimize, ya da ne bileyim işte erdemli insanların yazdıkları, çizdikleri ne kadar kâğıt tomarı varsa çiğneyerek, üzerine basarak yükselmeye çalışıyoruz.

Hoş, bizlerin çeperini pis bir yosun gibi çepeçevre saran sıkıcı, boğucu, düpedüz alçakça bir riyakârlıkla orada duran duvarların alçaklığından kimse bahis açmak istemiyor. Yükselmek, diğerlerinden farklı olmak çabası, düşünen insanı oynamak gayreti belki de sadece kendimizi aldattığımız boş bir kendini tatmin. Kime göre mütefekirsin, kime göre münevversin tartışılır. Etrafın fikir olarak, bilgi olarak ne derece kalabalık, ya da bunlara sahip insanlar bakımından ne derece mümbit? Bilmiyorum, kulak verdiğim tek ses, *‘yükselen biz değiliz, alçalan duvarlar’* diyen şarkıcının sesi.

Ulûhiyet kanat gerektirir o da bizde yok. Uçmak, şu kadar milyon yıl beşerin mefkûresi olmuş. En sonunda başarmış mı; el cevap, soğuk metal parçalarından müteşekkil bir kimyayla onu da becermiş ama öykündüğü, ağzının suyunu akıta akıta istediği bu değil ki. Oradan buradan devşirdiği, kırık dökük bilgilerle içinde ulûhiyet barındıran bir çift kanada talip insanoğlu. Laf çok, seç beğen al; Anka kuşları, hudud kuşları, Kaf dağları, taşları ve de tahtları yerle bir edenler kimi ararsan dilimizin ucunda.

Süleyman Peygamber Belkis’in tahtını istediğinde, cinlerden bir ifrit ‘sen tahtından kalkmadan ben onu getiririm’ diyor. Asaf’ın teklifi daha cazip; ‘ben onu sana gözünü kırpmadan getiririm’ diyor. Hepimizin gözü Asaf olmakta, ifritin cazibesi bu kadarmış. İfrit ve Asaf’ın yanındaki Süleyman gibi yüceler yücesi duvarı hesap eden var mı? Yok, olmadığı için de çapımız bu kadar zaten.

Süleyman Peygamber’i hatmediyorum son günlerde, biliyorsun Tiryandafilya. Her kutsal metinde izini sürüyorum kendisinin. Tabi ki onunla beraber Belkis, Adoniram ve elbette ki Benoni de geliyor. Bu okumalarım da yolum Gerard de Nerval’le de kesişti; ilginç adam Nerval, bir yengeci boynuna bir ip bağlayarak gezdiriyor ve en sonunda da kendini bir telgraf direğine asıp öldürüyor. Kafanın bedene nispetle ağır gelmesi olayı büyük ölçüde.

İnsanın kendini önemsemesi hakkında çok şey okudum, dinledim ama orada anlatılan bir paragraf kadar hiçbiri ilgimi çekmemişti. Okumayı bu yüzden seviyorum işte. Her okuduğum kitapla beraber, cehaletin hakkında yine kendine özeleştiri veriyorsun. Belkis’ a her yeri altından, zümrütten, pırlantadan yapılmış sarayı gezdiriyorlar ve yapımının on üç yıl sürdüğünü söylüyorlar. Daha sonra da Adonoi’ye adanan tapınağı gezdiriyorlar güzeller güzeli Belkis’a ve yapımının yedi yıl sürdüğünü söylüyorlar. Belkis’ı Belkis yapan sadece sahip olduğu bir taht, cinlere hükmetmesini sağlayan Çavuş kuşu, akıl almaz güzelliği değil. Belkis aynı zamanda çok da zeki olduğundan sebeptir ki gözünü kırpmadan soruyor: ‘Tanrınıza yaptığınız tapınak yedi yıl sürüyor ama onun kulu ve hizmetçisine yaptığınız saray on üç yıl sürüyorsa sizin samimiyetinizi sorgulamaz mıyım ben?’

Bende ne aradığını geçen zaman zarfında anladım Tiryandafilya. İki yarım adamdan bir adam vücuda getiren bir akıl oyunu seninkisi. Tacından, tahtından geçtim, Belkis’in en iyiyi arayan merakı bile senin için çok lüks biliyor musun? Seni güçlü kollarıyla saracak bir erkeği ve sana methiyeler düzecek bir erkeği aynı bünyede buluşturamamak ne bedbahtlık senin için. Sonra, zoru gördüğün zaman, ‘giderim’ resti çekiyorsun küçük aklınla. Karşındakinin bu resti görmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabilirsin ki? Hayatında hiç poker oynamamışsın anladım, satrançta mı oynamadın ki, iki adım sonrasının hamlesini kestiremiyorsun sen.

Sana kızdım mı? Asla sana kızmadım ve dahi kızmam da. İşin garip tarafı hayatımda hiç satranç oynamamama rağmen şu anda durduğumuz yeri bir ay öncesinde en ince detayına rağmen sana tarif etmemdir. En pespaye tezgâhlarda müşterisini bekleyen bir maldı kalbim ve en kötü büyücü tarafından bedavaya satın alındı zavallı. Yalnızdım ve kimsesizdim onca kalabalıkta. Tutanın elinde kalacaktım ve sen benim üzerime abandın. Ben daha çok meraklısına bir kalbe sahiptim ve senin için birecessüs oldum ben her daim, hatırladın mı Tiryandafilya.

Ve sen beni asla aldatmadın, ben sana gönüllü aldandım Tiryandafilya. Öyle diyor Bahattin Karakoç: ‘İsmaili bir gönülle, teslim olmaktır bıçağa/ Birini kandırmak değil, bilerek kanmaktır aşk’. Sen sadece ‘Ben sana aldanabilirim ama sen beni aldattın sanma’ diyen İsmet Özel’i haklı çıkardın o kadar.

Görüyorsun ya Tiryandafilya, Şairler de artık seni terk etti. Onların çok mu adil olduğunu sanıyordun sen küçük aklınla. Şairler, şiirlerini hıfz eden adamların yanında saf tutan kişilerdir. Senin ezberinde beni taltif edeceğin bir şiirin bile yoktu, hatırla Tiryandafilya. Onları, seni anlatmaya dilim dönmediği

Tiryandafilya, Güneşe “ya doğ, ya da ben doğacağım” diyen güzel!

için buraya çağırın, lâl kesildikleri kalın kitaplardan azad eden ve yüzün suyun hürmetine sana kul, köle eden bendim Tiryandafilya. Yoksa her biri yaşarken lâyemut olmuş bu kudemanın ne işi vardı senin gibi hayatının baharında ölümü hak etmiş bir cesedin yanında. Her biri sana o ruhu üflemek için çok çalıştılar bu yoğun bakım zamanında ama sen tepkisizlikte bir taşı bile kendine hayran bırakacak bir granitten öte bir taştan öte değilsin Tiryandafilya.

Kalbini olur olmaz herkese açmandan dün de şekvacıydım, bu gün de şekvacıyım, bilesin. Senin kalbinin geçmişi bir sabahçı kahvesinden farksızdı. Sadece kalmak zorunda olanların, parası olmadığı için, kimsesi olmadığı için geceyi geçirmek zorunda oldukları için destursuz girip oturanların mabediydi kalbin. O kalbe cıvı cıvı bir hayatı zerk etmek için harcadığım çabanın ödülüydü belki de verdiğin o son veda busesi.

Ne kadar çok isterdim kendi kalbim için, ‘kadın eli değmemiş, sahibinden’ demeyi. Dost meclislerinde bahis açıldığında bülbül kesildiğim, iftihar vesilesi yaptığım tek konuyu da elimden aldın. Senden başka bir konum kalmadı artık.

Gecenin üçü, gözlerimin içi kaşınıyor ve ben sana inanılmaz aşığım...

Ellerin Tiryandafilya, ellerin...

Tiryandafilya,

Tamam, ümit vermedin, ben de farkındayım ama en azından ihtimal vermediğin anlamına da gelmez bu değil mi? Şu saat itibarıyla gözüm telefonda ama ümitlerin tükendiği son çeyreğe de girmiş bulunuyoruz. Yazı yazmak zor zanaat aslında, sen bunu bilmezsin. Kendi çapımda adak adadım, geçtim bir dost sohbetini *‘imkânsız, seni arayamam’* diyen sesini duyayım, bu yazıyı çöpe atacağım.

Kendi aklım yetmediği için şairlere kulak kabartıyorum da sonumuz bildiğin rezalet Tiryandafilya. En akıllısının *‘kapına dayanıp, karakolluk olmamızı’* öğütlediği insanlar tayfası bugün hemen hepsi. Tövbe, senden taraf bir İskender Pala var ki onu da işime gelmediği için dinlemiyorum. Kitabını hatmettim ama adı hatırımda değil şu anda; hemen hemen, noktasına virgülüne kadar anlatıyor bu içine düştüğüm durumu. Hazret, yine de alt perdeden anlatmakta beni, bana. Kendisi, Divan Edebiyatıyla meşgul, biliyorsun ya Tiryandafilya. Beni geç, müskirat ve mükeyyifat ehlinin aşkını bir anlatma anlatıyor ki ben onların yanında çöğür şairi gibi kalmaktayım.

Eski aşkları ve onların sergüzeştlerini okuduktan sonra *‘Kibriya aşkına’* diyorum sık sık. *‘Abartma olabilir mi’* sorusunu da, ne ilk soranım ne de son merak eden bilesin. Onu da dün sabaha karşı Fuzuli’nin *‘aşık-ı sadık menem/ Mecnun’un ancak adı var’* demesinden anladım. Şimdi diyeceksin ki, *‘Tamam da, Mecnun’un ahvalini yazıp, yedi cihan cehennemine rezil rüsva eden de yine kendisi değil mi’* bu adamın. Bir şair, hele ki bir insan boyundan büyük paradoksa düşüyorsa bil ki dibini görmediği

‘sen’ gibi bir suya girmiştir de ondan. İnanmıyorsan, *‘yetmez mi müsab olduğumuz bunca devahi/ ağzım kurusun yok musun ey adl-i ilahi’* diyen Akif’i sorgula o zaman.

Tüm insanları sevmek istiyorum artık Tiryandafilya. Okuyup, hıfzettiklerimin bir hafta gibi boynuma astığı münevver kibrinden yakamı kurtarırım var. Sonra vazgeçiyorum bu düşünceden ve kendi kendime gülüyorum. Belki de o son okuduğum şiirin bana verdiği içgüdü’nün cesaretiyle bunu söylemiş olabilirim diye düşünüyorum. Hani, aşkın kadını ve erkeği nasıl farklı etkilediklerinin konu edildiği şiir var ya; *‘Aşk, kadını ve erkeği farklı etkiler/ âşık olan kadının gözünde hiçbir şeyin değeri kalmaz/ Âşık olan erkeğin gözünde ise her şey yeniden değerlenir’* diyen şiiri hatırladın mı Tiryandafilya.

Tüm insanlara, çevreme, eşime dostuma tekrar değer biçmek istedim. Kendimi çok değerli hissetmemden, bulunmaz Hint kumaşı olmamdan değildi bu eksperliğe soyunmam. İstedim ki genel bir af çıkarayım da bir iade-i itibar silsilesine imza atayım daracık dünyamda. Zemheri ayında papatyaya falları açtım onlara; yani elimden geleni yaptım ama hepsi de son bir papatyaya yaprağına kurban gittiler. Bir tek yaprakları Tiryandafilya, bir tek yaprakları daha olsaydı ellerinde, onların beni sevdiğine değil ama benim onları sevdiğime hükmedecektim. Ama olmadı olmadı; *‘hayata beraber başladığımız dostlarla da yollar ayrılıyor bir bir’* diyen şaire inat gittikçe artmıyor yalnızlığım. *‘Sen varsın ya’* cümlesi meğer ki iki kelime ve bir nidadan ibaret değilmiş, onu da öğrenmiş oldum ömrümün hazanında.

Sen varsın ya, bana rızamla yüklediğin mihnetin var ya ‘yeter’ diyorum. Bir sıkıntıyla yaşamak fikri çokça sıkıcıdır biliyorum ama bu derdi arzulamak daha da bozuk bir ruh halinin ikrarı gibi gelmekte ağyara. Bunları onlara anlattığımdan, akıl almak için kapı kapı gezmekten dolayı kurduğum bir cümle değil bu. ‘akıl almak’ zaten gelişinden aşikâr olan yanlış bir cümle. Yaşadıklarımızın ifadesini akılla izah etmek fikri dahi, bir metinde cümleyi düşürmeye yeter de artar bile. Eskiden yazdıklarımı düşünüyorum, geçtim yazmasını konuşurken kurduğum cümleleri düşünüyorum ve bu derde düştükten sonra kendime bir bakıyorum. Basit bir yazıyı yazdıktan sonra bile yaptığım hataları düzeltmek hayli zamanımı almakta artık. Neyi, nereye koymasına gerektiğini idrak edemeyen bir mescaline müptelası gibiyim. Sıradan bir kaktüsten alınan bir parçanın mamulü olan mescaline denilen mükeyyifatı biraz araştırırsan düştüğüm durumu anlarsın Tiryandafilya.

Kıyamet, ama büyük oranda kendi kıyametim canım benim. Kopacağı tarihi, gaybı elinde bulduranın sadece vakıf olduğu büyük kıyametten bahis açmıyorum. Elbette günü gelince kitapların tomarlarını dürer gibi gökleri toplayacak olanın da bir planı var, elbette her türlü noksandan münezzeh olanın da bir hesabı var ve O, hesap yapanların da en kudretlisi. Odur ki her oyunu bozan gizli zordur aynı zamanda. Hamd ve şükür ona olsun her daim. Ama bu fakir kulu da yeryüzünde O’nun halifesi değil mi? Aklımı aldığı günden bu güne kadardır ki hayvanca insiyaklarım bana mihmandarlık yapmakta. Dışından tırnağından arttırarak kazandığı sevaplarıyla, ancak kabir azabının şiddetinin dozunu düşürmeyi amaçlayan ben, har vurup harman savuran bir hane-i hammar ehli oldum artık. Şairin dediği gibi yani: *‘Akıl eydür ‘cübbe vü destar hani’/ Âşık eydür ‘hane-i hammar hani’*. İzaha muhtaç bir beyit değil ama kabaca *‘Akıl mevki makam sorsa da âşık meyhane peşinde’* demekte kudema.

Tiryandafilya, Güneşe “ya doğ, ya da ben doğacağım” diyen güzel!

Son olarak, ‘en çok neyimi sevdin’ şeklindeki sıradan basitliği içinde barındıran soruna gelince; kendime sorduğum ve net olarak cevabını ‘bir fetişist değilim’ şeklinde aldığım cevaba rağmen, ellerin gerçekten harikulade. O ellerle biber dolması yapılırdı, iğne oyası işlenirdi, ne bileyim mutlu olması mukadder bir çiftin oturacağı harap bir evi ihya etmek adına badana bile yapılırdı sıvası düşmüş duvarlara.

Ama o yüzük, o parmakta olmuş mu dersen onu da sen bileceksin Tiryandafilya...

Evet Yoruyorsun Tiryandafilya...

Tiryandafilya,

Sana en son yazdığımda ellerinden ve onun güzelliğinden bahis açmıştım. Bunu yazmamdaki sebep, işin uzmanı olmam hasebiyle değildir; işin doğrusunu söylemek gerekirse durum biraz da Cemil Meriç’in ikrarı gibi. Hani diyor ya Üstat: *‘Mahkemede Marksist*

olduğumu haykırdığımda bir tane bile işçinin elini sıkmış değilim’. Pek bir fark yok aramızda kendisiyle aslında; ben de hayatımda bir eli *‘çirkin’* sıfatıyla anabilecek kadar sıkı kavradığımı hatırlamıyorum ya neyse. Daha da doğrusunu söylemek gerekirse *‘çirkin el nasıl olur’* hakkında en ufak bir bilgim bile yok. Ama nasıl bir insiyaktır bilmiyorum, senin ellerin çok güzel Tiryandafilya.

Sana sormuştum hani, hatırladın mı Tiryandafilya; *‘ellerinin güzelliğinden daha önce bahis açan var mı’* diye. *‘Var’* desen de, o elleri öveni bilmek istemem bugün bile. Bilemiyorum, belki de bir gün olur da sana dokunabilmek, elini tutabilmek, elin de dâhil olmak üzere *‘seni üzerime geçirebilmek’* hayali sebep oldu bu şekil bir haddi aşmama. Sen bunu da affet, ne olur kızma sakın bu şaşkına.

Sana olan aşkımda daha ilk günden çok büyük, biliyorsun Tiryandafilya. Büyük ateşlerin küçük dağlarda yakılamayacağına olan inancımı bugün de koruyorum. Yaptığımın yanlış olduğunu elbet ben de biliyorum bilmesine ama nasıl bir gidiştir hala anlayamadım, girdiğim yolda akla ihtiyacım yok. Kendi geliştirdiğim, aforizmalara sığındığım anarşist ruhun da yerinde yeller esiyor artık. Uzun yıllar boyunca elde ettiğim, toplumda bana saygı vesilesi olan her şey çok ama çok uzakta artık. Bir savrulmuş, bir kopuş bu büyük oranda; öyle hissediyorum ki bütün bu fırtına dindiğinde elimde kalacak olan bir aşkın yekunu değil, dokuz sütuna manşet bir rezaletin hülasası olacak gibi.

Hız. Hamza’dan aşırıdığım, yüz kızartıcı bir intihal vakasına imza attığım ‘gözümün gördüğü hiçbir şeyden korkmam’ sözü ne kadar ağır bir lâfmiş yeni yeni anlamaya başladım. Oysa ki ben daha basit cümlelerin adamıydım, biliyordum. ‘Nerden baksan tutarsızlık, nerden baksan ahmakça...’ gerçeği üryan bir halde karşımda dururken cesarettime atıfta bulunmak, ancak ben gibi bir şaşkına yakışırdı. Çirkinliğimi, sempatik olduğum iddiasıyla kapatmaya çalıştığım günlerimi özlüyorum bazen. En azından bugünlerimden daha dürüsttüm; artık ahmaklığımı, cesur olduğum iddiasıyla savuşturmaya çalışıyorum ya kaderde bunları da görmek varmış.

İnanılmaz bir hızla düşman kazanıyorum. Aslında seni ele versem en azından insanların kafasında bir şeyler şekillenecek. ‘Personna no gratta’ olmak fikri insanı daha da bir güçlendiriyor. Düşünsene kalabalıkların içinde tek başınasın; daha doğrusu sen varsın ve kalabalıklar tek başına. Bu daha da güzel oldu değil mi. Kendime söylediğim yalanları haksız çıkaracak bütün deliller şerefsizdir nazarımda. ‘Gerçekleri duymak’ fikri bile beni ürkütüyor; gerçekler kötü hem de çok kötü. ‘hemen hemen imkânsız’ tamlamasını kullanmak bile büyük oranda ümit var etmekte beni. Bana yakışan tamlama çirliçiplak bir imkânsız.

Senin ellerinle mahdut bir hayal dünyam olmasının sebebi de budur işte. ‘O ellerle neler yapılmaz’ sorusu bir o kadar can yakıcı bir soru biliyorsun. Ama o ellerin bana ait olmadığı gerçeği de ne kadar acımasız durmakta bilemezsin. Acım çok büyük Tiryandafilya; sigara haricindeki tüm alışkanlıklarımı kökünden değiştiren sana karşı bu kadar açık düşeceğimi rüyamda görsem hayra yormazdım. ‘Acılarımız ve felaketlerimiz beşerileştiği ölçüde edebiyatın konusu olabilir’ diyor eskiler. İki yaralı kalpten tek bir kalp imal etmek fikrini hayata geçirebilmek kaç tane ölümlünün başına gelebilir ki sorusu çok can alıcı Tiryandafilya. Tanış olduğum eskinin aşklarına baktığım zaman yoluna bu kadar engel çıkarılan, en baştan ahlaksızla derdest edilen bir büyük aşk bizimkisi. İsim koymakta zorlandığın kaç tane fiilin oldu senin, söyle bana Tiryandafilya.

Çeyrek yüzyılı silmekten bahsediyorum sana Tiryandafilya. Sana ait olsa bile eskiye ait hiçbir şey istemiyorum hayatımızda. Hitler belki de ‘hiçbir sistem kendinden öncekinin kalıntısına dahi tahammül edemez’ derken haklıydı. Yaşadıklarımızı anlattığın her kim olursa olsun muhatap olacağın en hafif sıfat ‘hain’ olacak. Hain, yani ihanet eden kişi; sen de bilirsin ki Tiryandafilya, içinde ihaneti barındıran bir aşk ilgi çekse de hain hiçbir zaman affedilmez. Hayatın boyunca özeleştirme vermek zorunda kalacağın insanların yanında, yörende olacağı düşüncesi iğrenç bir düşünce. Nerede kaldı senin o ellerinle müsavi sevdiğim, hayran kaldığım anarşist ruhun?

O ruhun senden gittiğini bir an için düşünsene Tiryandafilya; geriye ‘benden ne kalırın’ muhasebesini yaptın mı hiç? Nelere ağlayacağının, üzüleceğinin hesabını yaparken sana anlattığım hikâyeyi de unutma Tiryandafilya. Hani o kibirli, mağrur Pers kralıyla, mağlup Mısır Kralının sergüzeştinin anlatıldığı hikâyeyi.

Pers Kralı Mısır’ı almayı kafasına koymuştur; Kâhinlerini çağırır ve onlar da Zühre yıldızının kendi burcuna girdiğini ve zaferin yakın olduğunu söylerler. Zafer için her şey hazırdır artık ve kâhinlerin müjdelediği zafer de gelmekte gecikmez. Nil’in yanı başında kırk gün kırk gece süren savaşın sonunda

Tiryandafilya, Güneşe “ya doğ, ya da ben doğacağım” diyen güzel!

Mısır düşer. Mısır’ı almak mağrur Pers Kralını tatmin etmez. Kibri, onu bambaşka bir intikamın peşinden sürükler. Acımasız Kral, Merkis Kalesinin yanına bir otağ kurdurur ve yanına da mağlup Mısır Kralını oturtur. Amacı bellidir; mağlup kralı daha da aşağılama istemektedir. Önce muzaffer Pers alayları geçer otağın önünden. Mağlup Kralın kılı bile kıpırdamaz. Daha sonra Mağlup Mısır Ordusu kahredici bir aşağılanma eşliğinde geçer otağın önünden; Mısır’ın mağlup Kralı soğukkanlılığını korumaktadır. Sonra karısı ve kızını geçirirler sürüye sürüye ve yine sakindir Kral. Veliht Prensi yani biricik oğlunu da getirirler ve gözlerinin önünde ipe çekerler. O ana kadar kılı kıpırdamayan Mısır Kralı, son olarak hizmetçisi geldiği zaman ortalığı ayağa kaldırır, derbeder eder kendini. Pers Kralı bu duruma ilk önce anlam veremez; Bütün her şeyini kaybeden bir kral, neden basit bir hizmetçi için bu kadar feryat etmektedir.

Cevabı basittir aslında: *Çünkü insan, ancak en değerlisini kaybettiğinde her şeyi kaybettiğini anlar Tiryandafilya!*

Gün gelip de düşmanlarımızın değil, dostlarımızın diline düştüğümüzde bu kadar güzel bir hikâyemiz olmayacağı gerçeğini yaz bir kenara Tiryandafilya. ‘Seni yoruyor muyum’ sorusuna her zaman yalan söyledim, özür dilerim. Beni yormuyorsun adeta perişan ediyorsun. Ellerimizden kayıp giden zamanı engellemek adına etrafımızdaki herkese haksızlık ediyoruz; tüm saçımızın telleri beyazlasa, belimiz bükülse ya da zihnimiz bulansa ve bir bunak olarak ölümü beklesek bunun açıklaması var, ya bir alçak olarak ölümü beklemek düşüncesi?

Bak Tiryandafilya, aklım erdiği günden bu yana yolda görsem selam vermediğim bir sürü kavramla –ki bunların arasında yalan, ihanet, alenen günah işlemek de dâhil- olan samimiyetim beni çok ama çok yoruyor. İsmimi yazıyorum, ismini yazıyorum sonra da bahse konu kavramları yazıyorum ve çıkan manzarayı seyretmeyi yüreğim değil midem bile kaldırmıyor.

Mevsimi geçtiği için değil, üzerine kırağı düştüğü için de değil, hele hele tadındaki mayhoşluğun damak tadına hitap etmediği için hiç değil, ama ben artık seninle o ağacın altına da gitmek istemiyorum, kiren yemek de istemiyorum.

Ne olur aklına başka bir şey gelmesin...

Gecenin sırrı Tiryandafilya

Tiryandafilya,

Berceste bir söz var bilirsin; *‘gecenin sırrına vakıf olanlar, mutlu uyuyanlar değil mutsuz uyanıklardır’* der. Uzun zaman önce yaşama alışkanlıklarımı kökünden değiştirmem gerektiğini

anladım. Hayattan sıkılıyordum ve artık gitmem gerektiği konusunda kendimle hemfikirdim. ‘Sen’ gibi bir çeldirici bir yana, ne çare ki inançlarım bu kapıyı da kapamakta; gönüllü gittiğim Güneydoğu’da bu çabamın meyvesini almak üzereydim ki yine başaramadım. Üstüne üç beş tane de takdirname falan aldığım, orduda kalmam için ısrar edilen bir macera oldu bana o yıllar. Bir de yakınlarda patlayan bir mayın neticesinde kulak zarında hatıra olarak kalan iki milimlik bir yırtık.

Yaşamaktan duyduğum bu sıkıntıyı bitirebilmek fikrine artık inanmıyorum. Anladım bitmeyecek ama nasıl azaltabilirim bu beynimi kemiren sancıyı. Sigarayla yavaş yavaş ölmek fikri, bana vaat ettiği vade bakımından çok enteresan gelmiyor artık. Üstüne üstlük rahatsız da etmeye başladı pislik. Son numaram hayatı tersine çevirmek; çok az uyuyorum ve bunu da herkes uyanikken yapıyorum. Sonrasında insanlar uyumaya çekilince hayat başlıyor ve bir daha yastıkla hiç hemhâl olmadan işe gidiyorum. Sonrasında zincirleme bir reaksiyon başlıyor tüm vücudumda; uykusuzluk yorgunluğu, yorgunluk agresifliği, agresiflik de etrafımda mutluymuş gibi gülen, konuşan, oynayan, itişip kakışan ne kadar geri zekâlı varsa uzaklaştırmakla sonlanıyor.

İletişim namıyla maruf sanatın yüzü suyu hürmetine ne kadar gereksiz adam toplamışım etrafımda. Sorgulamam gereken bir hayatım var ve zamanım yok çok şeyi sorgulamaya. Sadece kaçmak, sığınmak için bile olsa İslam’da bir manastır anlayışının olmamasının hata olduğunu söyleyen adam çok haklı. Manastır, insanı demir gibi dövüp şekil vermesini geçtim sadece kopmak, kaçmak, ortadan kaybolmak için bulunmaz nimet.

Manastır insanı itici değil, aksine sevimli; yaşadığı hayat bir anlamda bir pirenin hayatıyla müsvi. Hayatın kenarından bile geçmeden bir hayatı noktalamak büyük bahtiyarlık. Pire, yumurtalarını bırakmadan önce kan emmek zorunda olduğu için tüm ömrünü kan içeceği bir memeliyi bekleyerek geçirirmiş. Algıları başka hiçbir şeye açık olmayan kene bu yüzden hayatını sıfır hatayla tamamlamasıyla tüm hayvanların arasında müstesna bir yere de sahip. Tüm bir evreni takmayan, üstüne üstlük bir de kapılarını sıkı sıkıya kapayan bir yaratılanın önünde ancak şapka çıkarılır.

Ya da kış uykusuna yatan bir takım memeliler, sürüngenler de gıpta edilmeyi fazlasıyla hak ediyor. Sırf süründüğünü için yılanı aşağılamak adına söylenen aptalca sözleri artık duymak bile istemiyorum. Tek bir hatası yüzünden, insanların taşla, sopayla peşine düştükleri bir hayatı ikame etmen gerekseydi ya sen ne yapardın? İnsansan manastıra sığınırdın, hayvansan toprağın altına. Tek bir manastır avantajı için mürtet olmak fikri sağlıklı mı? Basit bir kâr zarar hesabıyla bile cazip olmayan bir teklif. Yılan olmak düşüncesine gelince, kaçmış ve bir daha asla aynı istasyona gelmeyecek olan bir tren hükmünde benim için.

Ama her ikisinin de bir kaçış olduğunun farkına varmak da bir bilinç düzeyi gerektirir. Kaçmak çok mu aşağılayıcı bir durum insan için? Sanmam! En azından okuduklarımdan çıkardığım bu değil diyebilirim. Nuh Peygamber’in, Lût Peygamber’in başına gelen ne olursa olsun kavmini bırakıp kaçması neden kimsenin ilgisini çekmiyor geçen şunca yılda. Vuzuha muhtaç bir istifham değil mi bu? Oysa ki Taif’te de taşlanan bir Peygamber vardı ve o kaçmadığı gibi Cebrail’in teklifini kibarca reddetmişti. Oysa ben bir peygamber değilim; bırak mucizeler yaratmayı, sıradan bir hayatı sırf beceremediği için noktalamak için yanıp tutuşan bir mücrim, ölümü bir münci olarak gören bir beceriksiz geziyor bu şehrin sokaklarında, hem de yıllardır ve de aç ve arkasız.

Sırf bu yüzden bir melek neden bana mihmandarlık etsin ki? Kaldı ki akıl ortak noktamız olmasına rağmen melekle beni ayıran içgüdü, nefis, insiyak adına ne dersin de dibini göremediğim bir uçurum var ki, en dibinde yatan benim boylu boyunca. Rüya mı değil mi bilmiyorum Ebu Cehil’i de, Ebu Leheb’i de görüyorum karaltılar arasında. Belki de gördüğüm ta kendi gölgem, bilmiyorum orası da net değil. İstesem el yordamıyla dokunabileceğim mesafedeler hepsi. Kimlerle yan yanayım diyorum çokça zaman ve sonra o kahredici soruyu soruyorum kendime şairin dilinden : *‘Geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan ve arkasında güneş doğmayan büyük kapıdan geçince başlayan bitmeyen,*

Tiryandafilya, Güneşe “ya doğ, ya da ben doğacağım” diyen güzel!

uzun, sükkûtlü geceyi yani öldükten sonraki hayatı da kaybetmiş olabilir miyim?’ Sonra yılanlar var, renk renk, desen desen, irili ufaklı yılanlar var; düştüğü uçurumun derinliğinden tatmin olup da yerin altına inmeye gerek duymayan orada mukim yılanlar.

Psikologlar derman olamazlar derdime. Kendisiyle hesabını bitirememiş bir adamın, başkasının önünde upuzun yatıp da aklından geçeni söylemesinin kime ne faydası olabilir? Bir de aşâğılık bir suçlama tehlikesiyle karşı karşıyasın; *‘annene karşı değişik hisler besliyor olabilirsin’*. Tıpta antibiyotik neyse, psikolojide de psikanaliz aynı şey. Freud’dan sonraki psikolog adayları çok şanslı gerçekten ama benim için de bir o kadar talihsizlik. Var olan düğüme bir ilmek daha atma ameliyesinden başka bir şey değil psikologlardan medet ummak.

‘Bütün bu karmaşa arasında ben nerede duruyorum’ dersin Tiryandafilya cevabım basit: Elimden değil, hayallerimin bile erişemeyeceği kadar uzaktasın. Sen belki de tutunabileceğim son bir dalsın ama seni tutamıyorum. Çünkü düştüğüm yerin uçurum olduğu yetmezmiş gibi, bir de uçurumun dibindeki bataklığın tam ortasındaki adamım ben. Her seferinde kurtulmak istiyorum ama evveliyatlarını bildiğim, her biri birbirinden farklı ve bir o kadar da zehirli sarmaşıklar tarafından dibe çekiliyorum. Aslında seni hayal meyal görüyorum; uçurumun ağzından içeri sızan güneş gözlerimi kamaştırırsa da seni seçebiliyorum ama ama ama...

Beni kısıvrak yakalayan sarmaşıklardan kurtulamıyorum Tiryandafilya. Korkum, seni de bu bataklığa çekmekten öte değil. Sakın aklıma başka bir şey getirme ve bu suratsızlığıma da buna yor...